

24.52x9.53	1	עמוד 14	המגזין - מעריב	26/02/2017	57403982-8
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680					

עלתה ציניות לגבי מטרות המלחמה – דמוקרטיה וחופש, כאשר בבית, היחס לאפרו-אמריקאים הפוך ב-180 מעלות". כך גם אצלנו. אין פעם שבה פותחים מסך כשמתחוללות מהומות של אתיופים, דרוזים או בדואים, ופניו של נציג המגזר התורן ששירת או משרת בצה"ל, מגיחות ובפיו אותם משפטים בדיוק.

"רוב הלבנים", כותב לשם, "לא ראו את תרומת האפרו-אמריקאים למלחמה, ולכן חשבו שאין סיבה שירוויחו בעקבותיה". "לכן", כותב לשם על תגובת השחורים: "עלתה בקר-בם ספקנות לגבי הסיכוי שאכן הם יזכו להכרה על מאמצייהם ועלה התסכול מהמצב".

אם מישוה רוצה לזהות היום את פשר המהומות האחרונות של השחורים בארצות הברית, אין ספק שהוא ימצא אותם בתהליך ההשתלבות הכאוב בצי האמריקאי אז. ועדיין, על כל גל של התקרמות בדרגות ובמעמד, יש גל נגדי נוסח עליית טראמפ, המאותת על נסיגה. סנא דארעא חד הוא בישראל. ●

עיצוב: אורנה זורני

הכרה שחורה. "ים שחור, אופק לבן"

מכל שלוחות הצבא האמריקאי? אז זהו, שלכאורה למי אכפת. למעשה "ים שחור אופק לבן" מאת ד"ר ישראל לשם (הוצאת אופיר ביכורים, 324 עמודים), הוא אנתרופולוגיה בת זמננו, שאמורה להתכתב גם עם בעיות אינטגרציה בחברה הישראלית ובצי הישראלי. טוב, לומר צי על חיל הים זו קצת הגזמה.

בעיקרון מדובר בסביבה דומה, ולכן ההש-וואות – אפילו במובן האנתרופולוגי – מע-ניינות למדי. הספר בנוי במתכונת אקדמית, שהיא ערובה לטרחנות ממוסמכת, אבל הוא אינו נעדר תובנות, כמו העובדה שבמלחמת העולם השנייה "האפרו-אמריקאים גילו פטריוטיות ונאמנות רצון ללחימה והקרבה, בתקווה לזכות בהכרה ובזכויות". כלומר, לא האויב היה האליבי להקרבה, אלא המאבק על זכויות והכרה, עניין מוכר במקומותינו, אבל הוא לא זכה מעולם להארה ולניתוח דומים. מצד שני, כותב תא"ל (מיל) לשם: "במקביל

ספר

כמו באמריקה

לכאורה, למי אכפת מבעיית האפרו-אמריקאים בצי האמריקאי? אך "ים שחור אופק לבן" מאת ד"ר ישראל לשם, מקיש גם לסוגיית האינטגרציה בחברה הישראלית

רן אדליסט

ל א ברור מה לבחור שגדל בקיבוץ ועשה קריירה בחיל הים ולבעיית השחורים בצי האמריקאי בין השנים 1948-1939. מה לקורא הישראלי ולעובדה שדווקא הצי האמריקאי היה האחרון לטפל בבעיית האינטגרציה של האפרו-אמריקאים,